

како је срж чињеничног стања у томе што је на основу декрета од 1950. национализована зграда, чији је повраћај пред домаћим правосуђем тражен почев од 1996. године. Зграда је, како је у поступку пред домаћим судом утврђено, била незаконито национализована са становишта румунског унутрашњег права. Подносиатељка представке је захтевала да јој зграда, у којој је још било непродатих станова, буде предата у државину. Иако је првостепени суд пресудио у корист подносиатељке представке, до 2010. није постигнуто извршење, нити је дошло до реституције.

Два основна става Суда су у овој пресуди била да: (а) реституционо законодавство државе која је ратификовала Конвенцију не успоставља аутоматски својину ранијег сопственика на одузетом добру; и (б) то законодавство се може сматрати таквим да ствара нова имовинска права лицима која испуњавају услове. Рекло би се да се при оваквом закључивању Суд кретао у оквирима постављеним преседаном Малхоус, мада Суд није учинио одговарајућу референцу. Суд се у ствари у параграфу 136. пресуде позвао на преседан из случаја Копецки против Словачке, где се у параграфу 35. упућује на пресуду Малхоус. Радило се, дакле, о посредном цитирању. Ваља исто тако напоменути да је раније поменути случај Василеску претходио доношењу реституционог законодавства у Румунији, па се ситуација коју смо тамо разматрали у тој тачки разликује од оне у предмету Марија Атанасију и други.

Други од поменутих ставова, изведених из ранијих преседана Малхоус и Копецки, логички је тешко одржив ако се схвати као изолован. Наиме, да би једно лице испунило услов за повраћај имања, по домаћем закону мора доказати да му је имање некад било одузето актом ауторитарног режима.

Другим речима, ново имовинско право о којем говори параграф 136. пресуде незамисливо је без старог, угашеног наслова, чије аутоматско оживљавање није могуће, како констатује параграф 127. пресуде. Суд је у конкретном случају утврдио да подносиатељке представки имају имовински интерес који се може сматрати подобним да привуче заштиту члана 1. Првог протокола зато што су по домаћем праву у најмању руку биле овлашћене да потражују накнаду за национализовано имање. Пошто је на тај начин огласио представке прихватљивим, Суд се упустио у мериторно одлучивање.

Основни став Суда у погледу меритума ствари ослоњен је на преседан из случаја Малхоус. Суд је утврдио да не постоји трајна ситуација и да је експропријација имања тренутни чин. Овакав став је лапидарно саопштен, уз позив на поменути преседан. Суд се тим поводом није упуштао у опсежније објашњење. Због тога је занимљиво приметити како је у пресуди предмета, у којем је одговорна држава била Чешка, доктрина тренутног акта у ствари послужила за то, да се представка огласи неприхватљивом. Напротив, Суд је у случају који посматрамо усвојио